Ο παππούς μου ο Κοσμάς

Τον παππού μου τον λένε Κοσμά. Γεννήθηκε το 1929. Σήμερα είναι 73 χρονών. Κατάγεται από την Πελοπόννησο. Το χωριά του ονομάζεται Ρηχέα και βρίσκεται 40 χλμ από το κέντρο της Σπάρτης στο νομό Λακωνίας. Από τη Σπάρτη κατάγεται και ο γνωστός μας Λεωνίδας που πολέμησε με 300 Σπαρτιάτες στις Θερμοπύλες τους Πέρσες.
Το χωριό του παππού μου είναι κάτω από ένα μεγάλο βουνό που ονομάζεται Ταϋγετος. Οι γονείς του ήταν φτωχοί χωριάτες και καλλιεργούσαν τα χωράφια και βοσκούσαν τα πρόβατά τους. Το χωριό του είχε πολλές ελιές και συκιές. Το πατρικό του σπίτι ήταν μικρό και φτωχικό. Είχε τρία υπνοδωμάτια και εκεί ζούσε με τους γονείς του και τα οχτώ αδέλφια του. Λόγω του πολέμου ο παππούς μου δεν τελείωσε το δημοτικό σχολείο και το σταμάτησε όταν ήταν μόλις 11 χρονών. Κατά τη διάρκεια του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου πέρασαν δύσκολους καιρούς και πολλές φορές πεινούσαν. Επειδή ο παππούς μου ήταν ο μεγαλύτερος γιος της οικογένειας δούλευε για να βοηθήσει τον πατέρα του.

Μετά από εφτά χρόνια ο παππούς μου άφησε την οικογένειά του και μετανάστευσε στην Αυστραλία, το 1956. Στην αρχή πήγε στη Νότια Αυστραλία και έμεινε στο Whyalla. Εκεί έπιασε δουλειά στα χωράφια όπου μάζευε φρούτα και σταφύλια. Αργότερα μετακόμισε στο Σύδνεϋ με μερικούς φίλους που είχαν έλθει παρέα από την Ελλάδα.

Στο Σύδνεϋ ασχολήθηκαν με διάφορες εργασίες. Ο παππούς μου έπιασε δουλειά σε ένα εργοστάσιο. Το 1957 κάλεσε τη γιαγιά μου από την Ελλάδα κι αυτή ήρθε με το καράβι. Παντρεύτηκαν την ίδια χρονιά. Το πρώτο τους παιδί ήταν ο πατέρας μου που γεννήθηκε το 1959, ενώ η θεία μου γεννήθηκε το 1960.

Τα πρώτα χρόνια του παππού μου στην Αυστραλία ήταν πολύ δύσκολα. Δυσκολεύτηκε πάρα πολύ με το περιβάλλον και τη γλώσσα. Πολλές φορές μας διηγείται διάφορες εμπειρίες του ενώ τα μάτια του είναι έτοιμα να δακρύσουν. Εμείς όμως ξεκαρδιζόμαστε στα γέλια ακούγοντας αυτά που μας λέει. Μία απ' αυτές τις εμπειρίες ήταν όταν πήγε στο μπακάλικο να αγοράσει τσάι. Ο μπακάλης τον ρώτησε τι ήθελε. Δηλαδή <<Yes, please>>. Ο παππούς δεν κατάλαβε και του απάντησε: <<Τι;>>, δηλαδή <<What?>>. Τότε ο μπακάλης πήγε αμέσως και του έφερε ένα κουτί τσάι. Ο παππούς μου, έκπληκτος, δεν μπορούσε να καταλάβει πως συνεννοήθηκε και αγόρασε το τσάι τόσο εύκολα. Μια άλλη φορά ήθελε να αγοράσει μέλι. Επειδή δεν ήξερε πως να ζητήσει μέλι, έγλειψε το δάχτυλό του και βούιζε σαν τη μέλισσα καθώς κουνούσε το χέρι του στον αέρα μπζζζζζζζζζζζζζζ..... . Άλλη φορά όταν ήθελε ν' αγοράσει αβγά, φτερούγιζε τα χέρια του στον αέρα σαν κότα και έκανε τη φωνή της κότας κα κα κα κι κι κι.

Σήμερα ο παππούς μου είναι ένας περήφανος πολίτης της πολιτείας μας. Έχει το σεβασμό και την εκτίμηση όλων των συγγενών και φίλων. Νιώθει άνετα στην θετή πατρίδα του την Αυστραλία, χωρίς όμως να ξεχνά την πατρίδα του την Ελλάδα που λατρεύει. Όταν μπορεί επισκέφτεται την Ελλάδα όπου περνάει τις διακοπές του με τους

συγγενείς του και του δίνεται η ευκαιρία να θυμηθεί τα νεανικά του χρόνια με τους παλιούς του φίλους.

Κοσμάς Δρίβας (Markus Drivas)